

Med gulvet som verktøy

Av Tone A. Gellein, fagkonsulent i Dans i Skolen

Hva kan dansekunst for og med barn være? I begynnelsen av februar inviterte Rom for Dans i samarbeid med Prosjekt Isadora til et seminar der en rekke viktige problemstillinger omkring dette kom opp.

Prosjekt Isadora er et tre-årig utviklingsprosjekt der barn og unge i alderen 4 til 16 år møter profesjonelle dansekunstnere som likeverdige – i arbeidsprosess og på scenen. Prosjektet har som mål å utforske og dokumentere nye metoder for å lære å skape dans og å utvikle nye kunstneriske uttrykk.

HVA SKAL DANSEKUNST FOR BARN VÆRE?

Initiativtakerne Camilla Myhre og Caroline W. Nesse ønsker en debatt rundt hva dansekunst for og med barn kan være.

Følgende problemstillinger var reist i programmet:

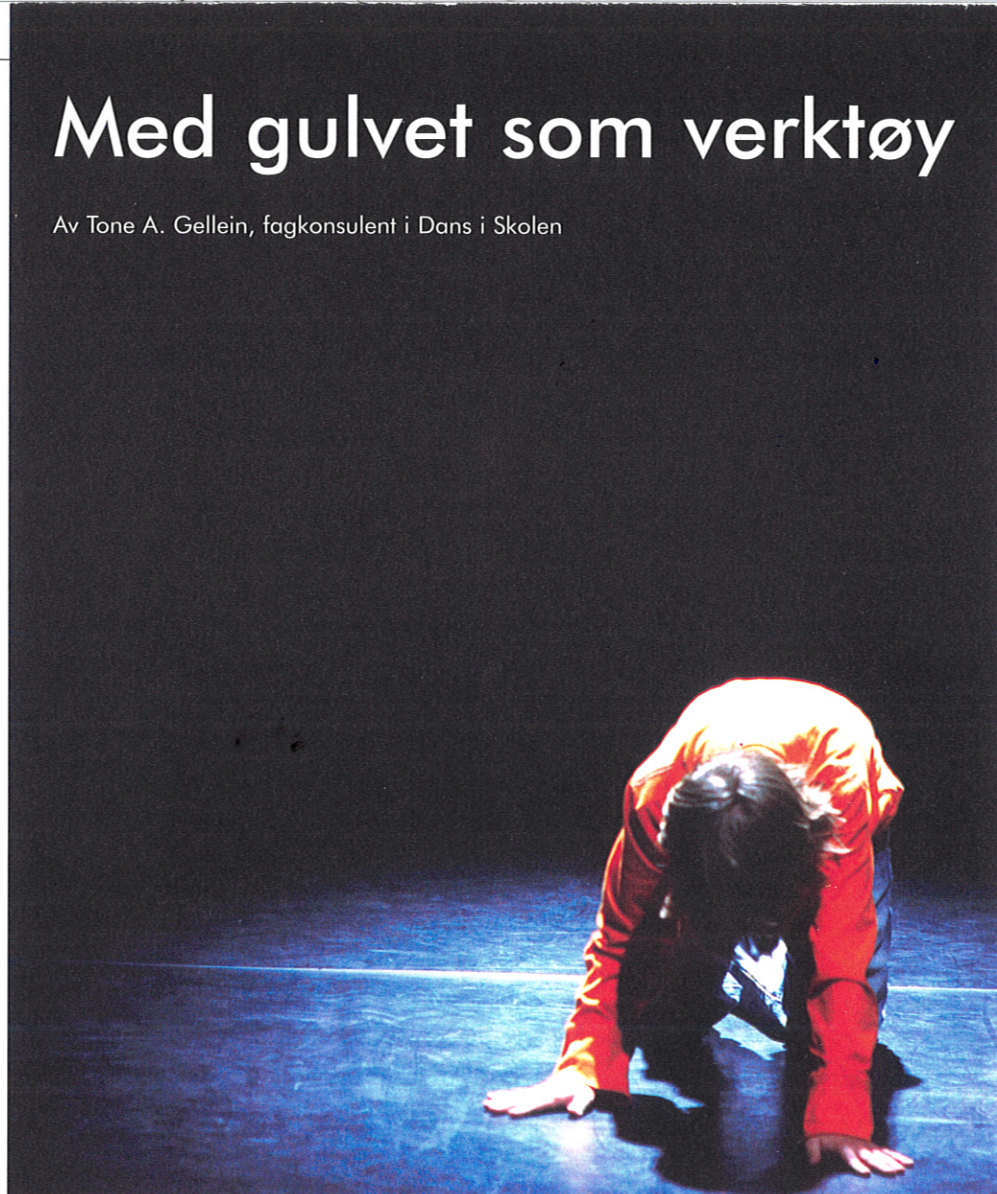
- Hva slags kompetanse kreves i slikt arbeid?

- Hva slags faglige rammer er nødvendige?
- Hva slags verdier formidles i danseundervisningen i dag, for eksempel i forhold til kropp?
- Hvordan kommuniserer samtidsdansen med barn, unge, foreldre og et større publikum?
- Hva bidrar barn og unges kunstneriske uttrykk med i en scenisk sammenheng, og hva kan vi lære av dette?

BARNES EGNE REFLEKSJONER

Rammen rundt seminaret var visninger rundt i huset – en ROMferd med deltakere fra Prosjekt Isadora. Og barna selv snakket etterpå om sine erfaringer gjennom en refleksjonsrunde.

Det var opp til ungene hva de kom med av innspill om hva de opplevde. Utsagn som «Dans uten musikk er dans uten mening» ble møtt av «Man kan jo lage rytmer selv, da». Det var en åpen refleksjon →

barna imellom. Foreldre med barn i prosjektet snakket om sine observasjoner med økt kroppsbevissthet og økt trygghet i å bevege i det daglige.

Fra Sverige kom riksdanskonsulent Cecilia Bjørklund Dahlgren fra Svensk Kulturråd. Hun er initiativtaker til den Svenske Dans i skolen-satsingen som i dag har gitt dans rom som allmenndannende fag i skolen. Hun presiserte følgende:

Dans = kunnskap
Dans = helse
Dans = kultur

Hun snakket videre om det viktige med å se alle dansens språk, se mangfoldet i dansen og utviklingen av en allmenn metodikk for undervisningen av dans for barn.

erfaringer med forestillingen «Se, min kjole» (Glitterbird, 0 – 3 år) og hvor tidlig barns åpne og uttrykksfulle reaksjoner blir begrenset av de voksnes egne reaksjoner. Han hevdet at små barn er spontane, personlige og forskjellige i sin mottakelse av dans, mens voksne tenderer mot å sette en stopper for frie uttrykk.

En slik informasjon setter fingeren på hvor viktig det er å inkludere lærere og foreldre i møte med nye uttrykksformer, kommunikasjon og kunnskap i skolen. Prosjekt Isadora har inkludert foresatte og foreldre i sitt arbeid med barna, med stort hell.

TRYGGHET I EGEN KROPP

Komponist Henrik Hellstenius er far til en gutt som deltar i prosjektet. Han mente at prosjektet ivaretar at gutter får være gutter

på en flott måte. Han hevdet at i dansen er guttene sammen på en annen måte, de får en ny kroppsfølelse og en annen måte å bevege seg på. Dermed stoler de mer på kroppen sin, og tør å balansere og utforske i større grad enn før.

Deltakerne på seminaret kom fra et bredt felt innen dansekunst, med vekt på aktører som jobber med dans for barn i undervisning, forestillinger for barn og dansepedagoger i lærerutdanningen.

Styreleder i DiS, Wenche Halvorsen, deltok på seminaret. Hun konkluderer med at dette prosjektet er en unik mulighet for barn og ungdom. Hun håper prosjektet kan få ringvirkninger for mange flere. ┘

Se også artikkel om Prosjekt Isadora i Arabesk nr. 3 06

HVORDAN VÆRE VOKSEN?

Professor Gunn Engelsrud fra Universitetet i Oslo la vekt på tre faktorer som er viktige i undervisningen med barn:

- Å se barnet som et uttrykkende subjekt. Å se hva barnet bringer med seg inn.
- Relasjonskompetanse. Den utvikles i møte med barn, gjennom dialog og kroppsspråkene som snakker sammen.
- Den voksne er i en veilederrolle som skal bidra til å bevisstgjøre barnas erfaringer.

Som voksne har vi råderett over de andre virkemidlene som lyd, lys og rom. Og vi setter barna inn i en kunstfaglig sammenheng.

Scenekunstner, førstelektor i drama og skribent Karstein Solli snakket om sine

